

40 DANA ZA ŽIVOT

„BRAK NAS NE UDALJUJE OD BOGA, ŠTOVIŠE, NJEMU NAS PRIBLIŽAVA, TO VIŠE ŠTO NAS SAM BOG NA TO POTIČE.” (sv. Grgur Nazijanski)

35. dan, 31. ožujka 2020.

Nakana:

Molimo za žene koje su pobacile i ne mogu oprostiti same sebi, da shvate da nema osude za one koji su u Isusu Kristu.

Sveto pismo:

„Blaženi oni kojima je zločin otpušten, kojima je grijeh pokriven! Blago čovjeku komu Gospodin ne ubraja krivnju.“ (Rim 4, 7 - 8)

Razmatranje:

Daj dijete materi. Obično upotrebljavamo ovaj naziv u trenutku kada nekom pokušavamo reći kako treba raditi, što činiti s određenim stvarima. Kad se dijete rodi brizne u plač, napustilo je toplo mjesto svoje majke, traži sigurnost svoje majke. Dijete raste, prihvaća ovaj svijet, nastoji se uklopiti. S prvim koracima već počnu zapinjati stvari, pada, istražuje. Dijete raste, odrasta, pada i u svakom padu majka ga podiže i tješi, liječi njegove rane. Tako se dijete osjeća sigurnim. Zatim dijete odrasta, polazi u školu, dobiva domaće zadaće, majka pomaže želeći da dijete uspije. Dijete odrasta. Otuduje se od majke, majka postaje teret, ne slažu se u razmišljanjima. Dolazi vrijeme puberteta. Dijete istražuje ovaj svijet, naučilo je od majke što smije, što ne smije, međutim taj izazov onog izvanjskog, onog što je zabranjeno odvlači dijete od majke i u njoj više ne vidi sigurnost. Smatra da može i bez nje uspjeti. Odlazi u svijet, majku ostavlja i planira život bez nje. Privremeno ide sve dobro, ali opet nešto nedostaje.

Nedostaje sigurnost, do prvoga pada u kojem osjeća ponos u sebi pa neće zvati majku. U drugom padu već osjeća nelagodnost: „Nisam ni do sada pitala majku, zašto bih sad, ja sam odrasla žena, mogu bez nje“. Treći pad, već osjeća nesigurnost, boji se osude, ali ipak majka daje najbolji savjet. Prihvaća svoje dijete.

Majka Crkva. Prihvatila nas je na krštenje. Možda nas je rasplakala na krštenju zbog polijevanja vodom, ali Majka Crkva nosila nas je kroz život. Vodila nas. Bila nam je draga, zanimljiva. Pjevali smo u crkvi, čitali, veselili se, bila nam je utočište, odrastali smo s njome. Do punoljetnosti. Već tada smo možda smatrali da je stroga majka, odmakli se od nje. Sputavala nas je, tražila od nas, iskala i odlučili smo krenuti bez nje. Čuli smo ponekad da nas je zvala, ali bili smo zauzeti. Zov života nas je vodio. Htjeli smo „uživati“ u životu.

Taj užitak joj je promijenio život. Ogrebala se. Stavila sama sebi flaster. Htjela je zvati majku da povije ranu, jer mislila je da tako može iscjeliti. Skinula je flaster, živjela bez majke, a onda shvatila da rana nije zarasla, samo se otvarala i otvarala. Nije bilo lijeka. Obilazila je sve moguće liječnike da zatvore ranu koja je curila i izjedala cijelo njezino tijelo i onda shvatila da je majka (Crkva) jedina koja može zamotati i iscjeliti tu ranu, kao Majka prava.

Molitva:

Gospodine Isuse, Ti si smrću na križu pokrio našu sramotu grijeha. Daj onu snagu koju si ti imao na križu kad si oprostio svojim ubojicama, svima onima koji ne mogu oprostiti samima sebi. Pomozi im da pronađu snagu i spoznaju da ih ti ljubiš i daješ svima novu priliku u krilu Majke Crkve po sakramentu pomirenja! Amen.

don Mario Karatović